

Arrest

nr. 217 918 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 30 mei 2017.

1.3. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Marokkaanse staatsburger te zijn afkomstig uit Settat en van Berberse origine . U stelt voorop een soennitische moslim te zijn. U volgde onderwijs aan de Hoge school van Settat en u studeerde af in 2002. In 2006 leerde u uw huidige echtgenoot A.(...) S.(...) H.(...) (X) uit Syrië, kennen via internet. Uw familie en dan met name uw broers waren niet akkoord met deze relatie. Zij stelden voorop dat u iemand moest huwen met een Berberse achtergrond. In maart 2009 reisde u zonder goedkeuring van uw familie naar Syrië en huwde u met H.(...). Jullie woonden in Qadam, ten zuiden van Damascus. Datzelfde jaar raakte u in verwachting van uw eerste kind. U had evenwel medische problemen en keerde terug naar Marokko. Daar vestigde u zich in dezelfde wijk als uw 'zus', namelijk in Hay Smala te Settat. Er vonden verschillende pogingen tot verzoening plaats met uw familie, doch die draaiden op niets uit. Uw echtgenoot vervoegde u in Marokko voor de geboorte van jullie eerste kindje op 24 december 2009. Uw dochter R.(...) werd geboren op 9 juni 2010 te Settat. Op 12 december 2010 keerde u, uw echtgenoot en dochtertje terug naar Syrië. U en uw gezin vestigden jullie opnieuw in Qadam. Omwille van de burgeroorlog die begin 2011 uitbrak, werden u en uw gezin gedwongen te verhuizen van Qadam naar de wijk Tabala Wahda. Omstreeks november 2011 werd uw echtgenoot gearresteerd door de Syrische autoriteiten. Hij werd aanvankelijk vastgehouden op de militaire luchthaven van al-Mezzeh. Gezien de arrestatie van uw echtgenoot als ook de verslechterende veiligheidssituatie, besloot u omstreeks januari 2012 Syrië te verlaten. U slaagde erin middels smeergeld schriftelijke toestemming te krijgen om zonder uw echtgenoot doch samen met uw dochter Syrië te verlaten. U vestigde zich na aankomst in Marokko opnieuw bij uw 'zus' in de wijk Hay Smala. U kon er gezien de verslechterende financiële situatie niet blijven wonen. U zocht een appartement in de wijk Maymouna en zocht een baan bij een patisserie en een kleermaker om de huur van uw appartement te betalen. De relatie met uw ouders was inmiddels verbeterd (CGVS, p. 6). Behalve uw jongste broer H.(...), bleven uw broers, en dan vooral Y.(...), zich verzetten tegen uw huwelijk met H.(...). Zo zou hij u een keer hebben uitgescholden en u en uw dochter uit uw ouderlijke woonst hebben gezet (CGVS, p. 11). Uw echtgenoot werd na twee en een halve maand gevangenschap vrijgelaten door de Syrische autoriteiten en wel mits het betalen van smeergeld. Uw echtgenoot reisde naar Marokko omstreeks oktober 2014. Gezien de precaire veiligheidssituatie lukte het hem niet om u eerder te vervoegen. Omstreeks augustus 2015 kwamen u en uw echtgenoot uw broer Y.(...) toevallig tegen op straat. Uw broer zou in woede ontstoken zijn, uw echtgenoot hebben aangevallen en een mes hebben getrokken. Omstaanders zouden uw broer hebben kunnen tegenhouden. Een maand na dit incident besloten u en uw gezin met financiële hulp van uw moeder het land te verlaten. Ook de houding van de Marokkaanse samenleving ten aanzien van Syriërs was hier debet aan. Een terugkeer naar Syrië was geen optie gezien de aanhoudende oorlogssituatie in het land en het feit dat uw echtgenoot was opgeroepen als reservist. U en uw gezin besloten dan ook naar Europa te reizen. Met behulp van een smokkelaar reisde u via Nador door naar Mellila. U kwam aan in België op 1 november 2015 en op 3 november gaf u aan de Belgische autoriteiten te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Op 15 augustus 2016 wordt uw zoon O.(...) E.(...) F.(...) e.(...) F.(...) (CGVS X) geboren te Moeskroen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele Marokkaanse paspoort en uw originele Syrische verblijfskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U stelt voorop uw familie te vrezen omwille van uw huwelijk met de Syriër A.(...)S.(...) H.(...) (CGVS X). U overtuigt evenwel niet er in uw hoofde sprake zou zijn van een risico voor eerwraak. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u zich reeds enkele maanden na uw huwelijk in Syrië omstreeks maart 2009, opnieuw vestigde in Marokko omwille van medische redenen. Meer bepaald trok u in bij uw 'zus' die net als de rest van uw familie woonachtig was in de stad Settat (CGVS, p. 4). U gaf aan dat de relatie tussen u en uw ouders na uw terugkeer naar Marokko normaliseerde (CGVS, p. 12). Het feit dat u

terugkeerde naar uw geboortestad en de stad waar uw familie woonachtig was, alsook uw verklaringen dat u na u uw terugkeer opnieuw contact had met uw ouders, is een ernstige contra-indicatie voor de door u vooropgestelde vrees voor vervolging omwille van eerwraak vanwege uw familie. Het feit dat uw echtgenoot u in december 2009 vervoegde in Marokko, schraagt deze constatering. U en uw echtgenoot keerden bovendien slechts terug naar Syrië in december 2010. U haalt evenmin concrete incidenten aan waaruit blijkt dat u en uw echtgenoot in die periode op enig moment in de negatieve belangstelling zouden hebben gestaan van uw broers. Uit het loutere feit dat uw broers het niet eens zouden zijn geweest met uw huwelijk en om die reden geen contact meer met u zouden onderhouden, kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er dienvolgens sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

U keerde bovendien een tweede maal terug naar Marokko en wel in januari 2014. Dat u voor een tweede maal na uw huwelijk alleen terugkeert naar Marokko, is andermaal een ernstige indicatie voor het ontbreken van enige vrees voor vervolging in uw hoofde in Marokko. U vestigt zich wederom in Settat, de woonplaats van uw familie. Gedurende uw verblijf vanaf 2014 maakt u melding van een incident waarbij u en uw dochter, door uw broer Y.(...) uit de ouderlijke woonst zouden zijn gezet (CGVS, p. 11). Dit voorval is onvoldoende ernstig om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, doch lijkt niet meer te omvatten dan een 'banale' familieruzie. Ook belette dit incident niet dat uw echtgenoot voor een tweede maal vanuit Syrië naar Marokko reisde, en hij zich bij u vervoegde. Opmerkelijk is bovendien dat in het licht van de door u vooropgestelde vrees, er geen enkel initiatief wordt genomen om u eventueel elders in Marokko te vestigen. Ook deze vaststelling draagt bij tot de conclusie dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

In verband met de concrete vluchtaanleiding, te weten het incident waarbij uw broer Y.(...) zou hebben gevochten en een mes zou hebben getrokken naar uw echtgenoot, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u noch uw echtgenoot kunnen aangeven wanneer dit incident precies plaats vond (CGVS, p. 12). Dit is opmerkelijk daar u beweerde dat naar aanleiding van dit incident u en uw gezin Marokko verlieten. Er mag dan ook worden verwacht dat u iets nauwgezetter het incident in tijd zou kunnen plaatsen. Uw echtgenoot komt zelfs niet verder dan te beweren dat het incident ergens in 2015 plaatsvond (CGVS X, p. 8). Dit gegeven doet afbreuk aan de ernst van het incident. Opmerkelijk is eveneens dat u op generlei wijze melding heeft gemaakt van betreffend incident bij de autoriteiten (CGVS, p. 12). Het feit dat uw echtgenoot u zou hebben geadviseerd geen klacht neer te leggen bij de autoriteiten teneinde goede relaties te onderhouden met uw ouders, staat niet in verhouding tot de vrees die u vooropstelt te koesteren (CGVS, p. 12). Ook het feit dat u na dit incident geen poging ondernam om u elders in Marokko te vestigen, ver weg van uw broers, toont aan dat uw handelen in de nasleep van betreffend incident niet verenigbaar is met de vrees die u beweert te hebben. Uw uitleg als zou u niet geweten hebben waar naar toe te gaan, is niet overtuigend te noemen gezien uw vlucht naar Europa niet alleen veel kostelijker was maar u en uw gezin voor grotere uitdagingen heeft gesteld dan een loutere hervestiging in Marokko.

Uit wat voorafgaat kan dan ook worden besloten dat u niet heeft overtuigd een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshave dient te worden vermeld dat uw Syrische echtgenoot A.(...) S.(...) H.(...) (CGVS X) door het CGVS werd erkend als vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoekster een summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij volhardt in haar asielmotieven en voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar als vluchteling moest erkennen, ofwel op basis van haar eigen problemen, ofwel op basis van de problemen van haar echtgenoot, die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling werd erkend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus dd. 30 november 2017 genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot gevoegd.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat zij reeds enkele maanden na haar huwelijk in Syrië omstreeks maart 2009 terugkeerde naar haar geboortestad en de stad waar haar familie woonachtig is, alsook haar verklaringen dat zij na haar terugkeer opnieuw contact had met haar ouders, een ernstige contra-indicatie is voor de door haar vooropgestelde vrees voor vervolging omwille van eerwraak vanwege haar familie, het feit dat haar echtgenoot haar in december 2009 vervoegde in Marokko deze constatering schraagt, zij en haar echtgenoot bovendien slechts in december 2010 terugkeerden naar Syrië en zij geen concrete incidenten aanhaalt waaruit blijkt dat zij en haar echtgenoot in die periode op enig moment in de negatieve belangstelling zouden hebben gestaan van haar broers, en uit het loutere feit dat haar broers het niet eens zouden zijn geweest met haar huwelijk en om die reden geen contact meer met haar zouden onderhouden bezwaarlijk kan worden afgeleid dat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (ii) zij bovendien een tweede maal terugkeerde naar Marokko in januari 2014 en zij zich wederom vestigde in Seddat, de woonplaats van haar familie, wat andermaal een ernstige indicatie is voor het ontbreken van enige vrees voor vervolging in haar hoofde in Marokko, het incident waarbij zij en haar dochter door haar broer Y. uit de ouderlijke woonst zouden zijn gezet onvoldoende ernstig is om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin doch niet meer lijkt te omvatten dan een 'banale' familieruzie, dit incident ook niet belette dat haar echtgenoot voor een tweede maal vanuit Syrië naar Marokko reisde en zich bij haar vervoegde en ook de vaststelling dat, in het licht van de door haar vooropgestelde vrees, er geen enkel initiatief werd genomen om zich eventueel elders in Marokko te vestigen bijdraagt tot de conclusie dat er in haar hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, (iii) zij noch haar echtgenoot kunnen aangeven wanneer haar concrete vluchtaanleiding, te weten het incident waarbij haar broer Y. zou hebben gevochten en een mes zou hebben getrokken naar haar echtgenoot, precies plaatsvond, wat afbreuk doet aan de ernst van het incident, het feit dat haar echtgenoot haar zou hebben geadviseerd om geen klacht neer te leggen bij de autoriteiten teneinde goede relaties te onderhouden met haar ouders niet in verhouding staat tot de vrees die zij vooropstelt te koesteren, ook het feit dat zij na dit incident geen poging ondernam om zich elders in Marokko te vestigen, ver weg van haar broers, aantoonde dat haar handelen in de nasleep van betreffend incident niet verenigbaar is met de vrees die zij beweert te hebben en haar uitleg als zou zij niet geweten hebben waar naar toe te gaan niet overtuigend te noemen is gezien haar vlucht naar Europa niet alleen veel kostelijker was maar haar en haar gezin voor grotere uitdagingen heeft gesteld dan een loutere hervestiging in Marokko.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2017 (CG nr. 1531695B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko. Dat zij gehuwd is met een Syriër en zij een aantal jaren met haar gezin in Syrië heeft gewoond, doet hieraan geen afbreuk.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten niet toelaten om in haar hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar Marokko eerwraak vanwege haar familie zou hoeven vrezen omwille van haar huwelijk met een Syriër.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in

wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad integraal tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoekster kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Haar Marokkaanse paspoort en haar originele Syrische verblijfskaart tonen slechts haar identiteit, nationaliteit en verblijf in Syrië aan, gegevens welke in het voorgaande niet worden betwist, doch zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Verzoekster en haar echtgenoot legden daarnaast hun huwelijksakte, een familieboekje, de geboorteakte van hun dochter, het paspoort, de identiteitskaart, het rijbewijs en het militair boekje van verzoekster echtgenoot, een aantal medische attesten uit België en een overlijdensakte neer. Verzoeksters huwelijk, haar gezinssamentelling en de identiteit en nationaliteit van haar echtgenoot staan niet ter discussie. De medische attesten en de overlijdensakte tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekster nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.8. Tot slot kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij net zoals haar echtgenoot en dochter als vluchteling dient te worden erkend. De Raad wijst er te dezen op dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees'* stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling: verzoekster moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster.

In casu heeft verzoekster niet dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot en dochter. Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit en aldus werd haar verzoek om internationale bescherming correct beoordeeld ten opzichte van haar land van nationaliteit, zijnde Marokko. Verzoekster kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij, maar haar echtgenoot en dochter de nationaliteit dragen. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters echtgenoot Syrië, het enige land waarvan hij de nationaliteit bezit – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot en dochter werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Marokko, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot en dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op

eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

Verzoekster merkt nog op dat haar zoon O., die op 15 augustus 2016 werd geboren te Moeskroen, enkel een moederlijke afstamming heeft omdat het vermoeden van vaderschap van haar echtgenoot door de stad Moeskroen niet in aanmerking werd genomen. De Raad stelt vast dat O., in tegenstelling tot zijn zus R., door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet samen met zijn vader werd erkend als vluchteling. De geboorteakte vermeldt enkel verzoekster als moeder, van de vader is geen sprake. Het kind kreeg bovendien verzoeksters familienaam. De geboorteakte vermeldt ook geen nationaliteit van het kind. Aangezien op heden de afstammingsband met verzoeksters echtgenoot aldus op geen enkele wijze wordt aangetoond en dus evenmin vaststaat dat O. over de Syrische nationaliteit beschikt, volgt hij het statuut van zijn moeder en zijn voormelde overwegingen ook op hem van toepassing.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verzenden, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er

essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS